

Librăriile astrale

Silvia Rîșnoveanu

LIBRĂRIILE ASTRALE

E-o liniște acută-n atmosferă,
O muzică ți-ajunge la ureche,
E-așa frumoasă, dar e-atât de veche,
Cântată, undeva,-ntr-o altă eră.

Ți-o amintești, o ascultai în noapte,
Când culegeam noi stele căzătoare
Și le-ndesam pe toate-n buzunare,
Ca să le transformăm, pe rând, în șoapte.

Dar vremurile te-au purtat departe,
Ne-au despărțit albastre căi stelare,
Căci tu ai poposit pe Carul Mare,
Iar eu îmi scriu trăirile-ntr-o carte.

Ai vrea să re trăiești povești trecute,
Dar timpul tău a părăsit cadranul,
Și-a revărsat secunde-n oceanul
Luminilor din zări necunoscute.

Dorințe ce-au rămas încremenite,
Din clipă-n clipă pot să-nceapă mersul,
Dar și-au pierdut în lumea asta sensul
Și al lor rost de a mai fi trăite.

Tu taci și te-adâncești în reverie,
De parcă-ai vrea să mă-ntâlnești în vise,
Sau poate-ntr-un volum de versuri scrise
Pe fiecare stea din galaxie.

Dar, ca să mă găsești, există-o cale
Ce duce-nspre iubirea mea ce-așteaptă,
Sus, în eter, pe cea din urmă treaptă,
La Templul Librăriilor Astrale.

În locu-acesta, la sfârșitul vieții,
Se-adună-n ceruri paginile scrise
Volume-ntregi cu amintiri și vise,
Și se-ntâlnesc, la o cafea, poezii.